

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6920203055
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6920203055.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: D. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. č. XX, štátny občan SR, zastúpený: Združenie na ochranu práv občana - AVES so sídlom Bratislava, Ul. Jána Poničana č. 9, IČO 50 252 151, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Ul. Teplická č. 7434/147, IČO 36 234 176, zastúpený: Advokátska kancelária Goliášová Gabriela, s.r.o., so sídlom Trenčín, Ul. Piaristická č. 707/25, IČO 47 234 679, o zaplatenie sumy 1 214,18 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13Csp/96/2020 - 250 zo dňa 15.06.2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 13Csp/96/2020 - 250 zo dňa 15.06.2021 vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 214,18 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 214,18 Eur od 03.12.2020 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). Žalobu v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol (II. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o určení výšky náhrady trov konania (III. výrok). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia sumy 1 214,18 Eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 214,18 Eur od 13.09.2019 do zaplatenia poukazujúc na to, že žalovaný hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., keď nekonal s odbornou starostlivosťou, pretože pri posudzovaní schopnosti žalobcu splácať úver nebral do úvahy príjmy, výdavky a rodinný stav žalobcu a nebral do úvahy údaje z úverového registra, v dôsledku čoho úver podľa § 11 ods. 2 citovaného zákona je bezúročný a bez poplatkov. Úver bol žalobcovi poskytnutý vo výške 3 600,-Eur, za úver žalobca zaplatil sumu o 1 214,80 Eur viac, ako bola výška poskytnutého úveru.

1.1 Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca ako dlžník uzavrel so žalovaným ako veriteľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 18.03.2016, v zmysle ktorej mu poskytol peňažné prostriedky v dohodnutej výške 3 600,-Eur, ktoré sa žalobca zaviazal vrátiť a zaplatiť úroky. Zmluva o úvere bola uzavretá v zákonom predpísanej forme. Pri posúdení, či zmluva o úvere obsahuje riadne uvedené všetky náležitosti predpokladané zákonom dospel súd k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti. Mal za preukázané, že žalobca za predmetný úver zaplatil v období od 29.04.2016 do 13.09.2019 sumu vo výške 3 644,18 Eur a následne dňa 13.10.2020 žalobca za

predmetný úver zaplatil sumu 1 170,-Eur, pričom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 18.03.2016 bol žalobcovi poskytnutý žalovaným úver vo výške 3 600,-Eur. Medzi stranami sporu bolo sporné, či predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že žalovaný pred uzavretím zmluvy o úvere porušil svoju zákonnú povinnosť, s odbornou starostlivosťou skúmať a posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Súd v na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca konal v hrubom rozpore s odbornou starostlivosťou, keď posúdil schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver vyššie uvedeným spôsobom bez prihliadnutia na už existujúce úverové zaťaženia žalobcu a jeho manželky v čase poskytnutia predmetného úveru a bez akéhokoľvek skúmania nevyhnutných výdavkov žalobcu na základné životné potreby, bývanie a chod domácnosti, pričom poskytnutie odbornej starostlivosti je povinný hodnoverne preukázať žalovaný ako veriteľ. Z predloženej „úverovej správy“ pre súd nevyplývali informácie o úverovom zaťažení žalobcu a jeho manželky v čase poskytnutia žalovaného úveru, o životnom minime pre žalobcu a jeho manželku ako aj nezaopatrované dieťa, ako ani informácie o nevyhnutných výdavkoch žalobcu na jeho domácnosť v kontexte, s ktorými mohol veriteľ skutočne s odbornou starostlivosťou posúdiť reálnu schopnosť žalobcu splácať poskytnutý úver. Povinnosť veriteľa s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa poskytovaný spotrebiteľský úver splácať bola do právneho poriadku SR zavedená prijatím Zák. č. 129/2010 Z. z. Dôvodová správa k zákonu zavedenie tejto povinnosti odôvodňuje tak, že "by mala zabezpečiť záujem veriteľov správne odhadnúť schopnosť spotrebiteľa splácať a správať sa tak obozretne jednak z pohľadu návratnosti úveru a jednak z pohľadu dôsledkov nezodpovedného požičiavania na strane spotrebiteľov". Uzákonením tejto povinnosti (§ 7 ods. 1 citovaného zákona) ako aj zavedením sankcie za jej porušenie (§ 11 ods. 2 citovaného zákona) bol do právneho poriadku SR implementovaný čl. 8 ods. 1, 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, podľa ktorého "Členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať." Výklad ust. § 7 ods. 1, v spojení s ust. § 11 ods. 2 Zák.č. 129/2010 Z.z. musí zodpovedať výkladu ust. § 8 ods. 1 smernice a musí sa uskutočňovať s ohľadom na cieľ a účel smernice (viď rozsudok SD EÚ vo veci C-565/12, bod 54 odôvodnenia, rozsudok SD EÚ vo veci C- 351/12, bod.44). Podľa názoru súdu vychádzajúc z predložených dôkazov a informácií, ktoré mal žalovaný o žalobcovi k dispozícii pred uzavretím Zmluvy o úvere, mal žalovaný správne vyhodnotiť schopnosť žalobcu splácať úver nasledovne: od príjmu žalobcu 415,- Eur a príjmu manželky žalobcu 203,20 Eur, (poberaný rodičovský príspevok podľa žalobcom predloženej správy Okresného úradu Rimavská Sobota zo dňa 16.06.2015), mal odpočítať životné minimum na plnoletú fyzickú osobu (žalobcu) vo výške 198,09 Eur, ďalej životné minimum na spoločne posudzovanú osobu (manželka žalobcu) vo výške 138,19 Eur (tu sa súd nestotožnil s postupom žalobcu, ktorý od príjmov žalobcu a jeho manželky odpočítal 2 x 198,09 Eur), ďalej životné minimum na nezaopatrované nepĺnoleté dieťa vo výške 90,42 Eur, čo potom predstavuje zostatok príjmu žalobcu a jeho manželky vo výške 191,50 Eur. Od tejto sumy ďalej mal veriteľ podľa názoru súdu odpočítať súčet všetkých mesačných splátok úverov predchádzajúcich žalovanému úveru a pretrvávajúcich aj v čase poskytnutia žalovaného úveru v celkovej výške 360,13 Eur (126,11 Eur + 164,02 Eur + 20,- Eur + 30,- Eur + 20,- Eur), čo potom predstavuje zostatok príjmu žalobcu a jeho manželky mínus 168,63 Eur. Tvrdenia žalobcu o jeho a manželkinom existujúcom úverom zaťažení v čase poskytovania predmetného úveru vrátane výšky mesačných splátok jednotlivých úverov neboli žalovaným výslovne popreté, preto súd tieto tvrdenia žalobcu s poukazom na ust. § 151 ods. 1 C.s.p. považoval za nesporné. Vyjadrenie žalovaného, že mal možnosť získať informácie len o žalobcovi a nie aj o manželke žalobcu nie je popretím uvedeného tvrdenia žalobcu. Vychádzajúc iba už uvedeného je zrejmé, že žalobca nebol v čase poskytovania súdeného úveru schopný tento riadne splácať. V prípade, ak by súd ešte zobral do úvahy aj nevyhnutné výdavky žalobcu na bývanie a chod domácnosti záporná hodnota zostatku príjmu žalobcu a manželky žalobcu by sa ešte zvýšila a schopnosť žalobcu splácať súdený úver by sa ešte zhoršila. K záveru o dostatočnej bonite žalobcu splácať úver by bolo možné dospieť len v prípade, ak by výsledná suma zostatku príjmu žalobcu a manželky žalobcu sa rovnala nule alebo by bola vyššia ako nula, teda ak by súčet výšky dlhov a životného minima žalobcu, manželky žalobcu a nezaopatrovaného dieťaťa neprevyšoval ich príjmy. Pri takto uvedenom vyhodnotení schopnosti žalobcu splácať úver, ak by žalovaný konal s odbornou starostlivosťou, nemohol by žalobcovi poskytnúť ďalší úver s výškou mesačnej splátky 84,18 Eur. Keďže tak napriek už existujúcemu predĺženiu žalobcu urobil, hrubo porušil povinnosť konať pri posúdení bonity žalobcu s odbornou starostlivosťou a preto je potom potrebné úver,

ktorý je predmetom sporu, podľa ust. § 11 ods. 2 Zák.č. 129/2010 Z.z., v znení platnom v čase uzavretia Zmluvy o úvere, považovať za bezúročný a bez poplatkov.

1.2 Vo vzťahu k príslušenstvu žalovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia súd na základe vykonaného dokazovania mal za to, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením sumy 1 214,18 Eur dňom 03.12.2020 a nie už odo dňa 13.09.2019, od ktorého dňa požadoval žalobca úrok z omeškania zo sumy 1 214,18 Eur. Súd poukázal na to, že keďže žalobca nedisponoval s výzvou, ktorou by žalovaného vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd dospel k záveru, že za kvalifikovanú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia možno považovať žalobu, ktorá bola doručená žalovanému dňa 01.12.2020. Žalovaný mohol nasledujúci deň po doručení žaloby, t.j. 02.12.2020 dobrovoľne plniť (§ 563 Obč. zák.) a keďže tak neurobil, dostal sa nasledujúci deň t.j. 03.12.2020 do omeškania a žalobcovi vznikol od tohto dňa nárok aj na zaplatenie zákonného úroku z omeškania. Ku dňu 03.12.2020 bola sadzba ECB vo výške 0,00 %, ktorá po zvýšení o 5 percentuálnych bodov (k bezdôvodnému obohateniu došlo po 01.02.2013) predstavuje 5 % ročný úrok z omeškania. Preto potom súd posúdil žalobu v časti príslušenstva za dôvodnú len sčasti a zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy 1 214,18 Eur avšak len od 03.12.2020 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu ako nedôvodnú, zamietol.

1.3 O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ako strane sporu, ktorá mala v časti žalovanej istiny plný úspech, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, a to v rozsahu výroku I. a s ním súvisiacom výroku III. z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku (CSP). Namietal, že nesúhlasí s názorom súdu, že pred uzavretím úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 18.03.2016 žalovaný nedostatočne skúmal bonitu klienta, na základe čoho súd vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Ku skúmaniu bonity sa žalovaný podrobne vyjadril vo svojich podaniach v rámci prvostupňového konania, ktorých sa v celom rozsahu pridriava. U žalobcu, ako žiadateľa o úver bol preverený register SOLUS, NRKI a všetky pre žalovaného prístupné zdroje informácií. Preverenie príjmu v Sociálnej poisťovni v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebolo možné. Žalovaný skúmal príjmy a výdavky žalobcu, jeho rodinný stav, vyživovacie povinnosti, poukázal na znenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. s poukazom na to, že z tohto ustanovenia vyplýva žalovanému ako veriteľovi povinnosť skúmať výlučne príjmy a výdavky spotrebiteľa a nie aj jeho manžela, či partnera. Citované ustanovenie neupravuje, čo sa považuje za dostatočné skúmanie a vyhodnocovanie bonity. Zákon sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy umožňuje výlučne v prípade ak sa posudzuje schopnosť splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Zákonné predpoklady na vyhodnotenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov nemôžu byť v prípade žalovanej úverovej zmluvy naplnené. Žalovaný pred poskytnutím úveru požaduje od klienta, aby mal klient dostatočné zabezpečenie úveru, teda trvalý zdroj príjmu, posudzuje sa okrem iných kritérií najmä zamestnanie a bonita klienta. Klient výslovne prehlasuje, že si je vedomý dôsledkov uvedenia nepravdivých údajov. Žalovaný preveruje každého žiadateľa o úver a jeho bonitu s odbornou starostlivosťou, všetkými dostupnými spôsobmi a neposkytuje úvery osobám, ktoré nemajú v evidencii obyvateľstva uvedený trvalý pobyt, j osobám pracujúcim na dohodu o pracovnej činnosti, na dohodu o vykonaní práce, nezamestnaným osobám, osobám poberať sociálne dávky či dávky v hmotnej núdzi, ako ani klientom s nedostatočným zdrojom príjmu, ako ani klientom evidovaných v databáze SOLUSu - neplatiči. Paragraf 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje konkrétny spôsob, akým má veriteľ posudzovať schopnosť klienta splácať úver, odkazuje len na odbornú starostlivosť. Žalovaný štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere žalobcovi predložil, taktiež posúdil schopnosť žalobcu splácať úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi a nahliadnutím do registrov NRKI a SOLUS. Žalovaný má za to, že povinnosť preverovania bonity v zmysle zákona dostatočne a dôsledne splnil, čo preukázal aj relevantnými dôkazmi. Skutočnosť, že žalobca bol schopný splácať svoj záväzok zo žalovanej úverovej zmluvy potvrdzuje aj skutočnosť, že mal riadnu platobnú disciplínu a splátky až do podania žaloby splácal riadne a včas s výnimkou prvých splátok v roku 2016. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v posudzovanej veci bolo dostatočne preukázané, že žalovaný hodnoverne nepreukázal posúdenie bonity žalobcu. Aj keby prihliadli na argumenty zástupkyne žalovaného, že bonitu manželky žalobcu žalovaný nemohol skúmať, lebo na to nemal súhlas, tak ani v tom prípade neboli splnené podmienky pre poskytnutie úveru z dôvodu absencie schopnosti splácať poskytnutý úver. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že žalobca mal čistý príjem 415,- Eur. Životné minimum na žalobcu bolo 198,09 Eur, na manželku 198,09 Eur a na nepľnoleté dieťa 90,42 Eur mesačne. V čase uzatvorenia zmluvy dňa 18.03.2016, z úverového registra bolo zrejmé, že žalobca ako dlžník mal dňa 20.01.2015 už poskytnutý úver Prvou stavebnou sporiteľňou, ktorý splácal mesačnými splátkami po 126,11 Eur, ktorá skutočnosť bola žalovanému známa už pred podpisom zmluvy. V deň uzatvorenia predmetnej zmluvy 18. 03. 2016 žalovaný napriek tomu poskytol žalobcovi aj ďalší úver - revolvingový úver. Mesačné splátky tak predstavovali sumu 230,29 Eur. Potom čistá mesačná mzda žalobcu 415,- Eur mínus mesačné splátky úverov (len žalobcu) 230,29 Eur, zostatok finančných prostriedkov 184,71 Eur, čo nedosahovalo ani len životné minimum žalobcu, nie to ešte aj jeho vyživovaciu povinnosť. Ak žalovaný bral do úvahy aj príjem manželky žalobcu, a to rodičovský príspevok vo výške 203,20 Eur, bolo jeho povinnosťou zabezpečiť si aj súhlas manželky na preverenie jej úverového zaťaženia. Nemožno teda v žiadnom prípade konštatovať, že žalovaný konal s odbornou starostlivosťou. Povinnosťou každého je poukázať na nekalé praktiky obchodníkov. Konštatovanie zástupkyne žalovaného v konaní, že bolo predovšetkým na racionálnom uvážení žalobcu a jeho manželky spočítať si, v akej výške a koľko splátok dokážu ako rodina uhrádzať, je irelevantné. Žalobca poskytnutý úver splácal riadne a včas a nad rámec poskytnutej istiny zaplatil 1 214,18 Eur. Obchádzanie zákonov obchodníkmi (resp. ich ignorovanie), zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní postupoval v plnom súlade so zákonom, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatočné skutkové podklady, na základe ktorých vyvodil správny právny záver. Námietky žalovaného v jeho odvolaní sú skutkovo a právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci a nie je dôvodné ich zohľadniť. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu už písomne nevyjadril.

5. V dôsledku odvolania podaného žalovaným proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti výrokom I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v odvolanom napadnutom rozsahu vo výroku I. a III. postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Na základe podaného odvolania žalovaného voči rozsudku súdu prvej inštancie sa v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne. So skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Ďalej odvolací súd uvádza, že súd na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vec správne právne posúdil, pričom súd prvej inštancie vykonal právne posúdenie veci podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, 2, § 15, § 9 ods. 1, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, ako odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadal ani doplniť dokazovanie za

podmienok stanovených v ust. § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu považuje za vecne správne, po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

9. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny ako vo výrokovvej časti tak aj v časti odôvodnenia, pričom zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, predovšetkým na body 8. až 16. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré odôvodnenie je podrobné. Súd sa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom v odvolaní odvolateľ t. j. žalovaný uvádzal v zásade rovnaké námietky ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k najzásadnejšej námietke žalovaného, keď žalovaný namietal, že skúmal príjmy a výdavky žalobcu, jeho rodinný stav a vyživovacie povinnosti, s poukazom na ust. § 11 ods. 21 zák. č. 129/2010 Z. z. s námietkou, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že žalovanému ako veriteľovi vyplýva povinnosť skúmať výlučne príjmy a výdavky spotrebiteľa a nie aj jeho manželky či partnerky a s poukazom na to, že toto ustanovenie neupravuje čo sa považuje za dostatočné skúmanie a vyhodnocovanie bonity, pričom zákon sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy umožňuje výlučne v prípade, ak sa posudzuje schopnosť splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo sa bez prihliadnutia na údaj z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s tým, že neboli splnené zákonné podmienky na vyhodnotenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, odvolací súd uvádza, že túto námietku žalovaného nemožno považovať za dôvodnú. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že z obsahu samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej dňa 18. 03. 2016 nepochybne vyplýva, že dlžník - spotrebiteľ je ženatý, má jednu vyživovaciu povinnosť k dieťaťu, dosahuje čistý mesačný príjem vo výške 415,- Eur, pričom v bode 27 zmluvy je uvedené, že jeho manželka dosahuje čistý mesačný príjem 300,- Eur. Je teda nepochybné, že vzhľadom k uvedeným okolnostiam bolo povinnosťou žalovaného ako veriteľa, s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, náležite skúmať bonitu dlžníka, pričom vzhľadom k tomu, že dlžník je ženatý, má vyživovaciu povinnosť k jednému dieťaťu, bolo potrebné skúmať úverové zaťaženie rodiny ako takej, t. j. dlžníka ako aj jeho manželky, pričom len pri takomto postupe mohol žalovaný ako veriteľ náležite zistiť a posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a splniť tak povinnosť uloženú veriteľovi v ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Príjem spotrebiteľa je možné zistiť len z jeho reálneho príjmu po zohľadnení úverového zaťaženia spotrebiteľa. Pokiaľ takto veriteľ pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepostupuje, je splnený zákonný predpoklad v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona, pretože takéto nekonanie s odbornou starostlivosťou je potrebné posudzovať ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1, pretože pokiaľ veriteľ posudzuje príjmy spotrebiteľa len ako príjem napr. zo zamestnania, dôchodok a pod. a nezohľadňuje úverové zaťaženie spotrebiteľa existujúce v čase pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, potom nedisponuje údajmi o skutočnom príjme spotrebiteľa a nemôže náležite vyhodnotiť ani bonitu spotrebiteľa, t. j. schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, berúc do úvahy životné minimum spotrebiteľa, resp. aj členov jeho rodiny. Odvolací súd uvádza, že výklad zvolený žalovaným by popieral samotnú podstatu ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010, pretože účelom tohto ustanovenia je posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom toto posúdenie má veriteľ vykonať s odbornou starostlivosťou za účelom, aby úver bol poskytnutý iba spotrebiteľovi, ktorý je schopný úver splácať, berúc do úvahy všetky okolnosti, ktoré schopnosť tohto spotrebiteľa splácať úver ovplyvňujú. Preto súd prvej inštancie správne poukázal na to, že ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. musí zodpovedať výkladu ust. § 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23. 04. 2008 a musí sa uskutočňovať s ohľadom na cieľ a účel smernice. Veriteľ je teda povinný posúdiť náležite bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií, pričom na dostatočné informácie pre posúdenie bonity spotrebiteľa je potrebné zistiť skutočný

príjem spotrebiteľa pri zistení úverového zaťaženia spotrebiteľa, aby tak veriteľ mohol s odbornou starostlivosťou posúdiť, či spotrebiteľ je schopný pri úverovom zaťažení, ktoré už spotrebiteľ mal v čase pred uzavretím spotrebiteľskej úverovej zmluvy, splácať poskytnutý úver podľa splátok stanovených veriteľom, berúc do úvahy aj ďalšie skutočnosti, predovšetkým však prípadnú vyživovaciu povinnosť spotrebiteľa a pokiaľ spotrebiteľ je ženatý, je povinnosťou skúmať aj skutočný príjem manželky, vrátane úverového zaťaženia. Len pri zistení týchto údajov je potom veriteľ schopný s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácania úveru spotrebiteľom. Zároveň súd prvej inštancie správne uviedol, že povinnosť veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, je potrebné vykladať tak, že táto nie je obmedzená len na vykonanie šetrení a zistení ohľadom tejto schopnosti, ale je povinnosťou veriteľa získať výsledky aj správne, v súlade s cieľom a účelom ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., vyhodnotiť. Zároveň odvolací súd prisvedča aj vyjadreniu žalobcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu, že ja v prípade, že by bola skúmaná bonita len samotného žalobcu (bez prihliadnutia na bonitu jeho manželky), je zrejmé, že v čase uzavretia zmluvy, okrem splátky úveru, ktorý bol poskytnutý žalovaným na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18. 03. 2016, žalobca mal ďalšie úverové zaťaženie úverom poskytnutým prvou stavebnou sporiteľňou, ktorý splácal mesačnými splátkami po 126,11 Eur. Spolu so splátkou predmetnej úverovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, potom úverové zaťaženie žalobcu bolo 210,29 Eur, pri deklarovanom príjme tak ako je uvedený v zmluve žalobcu 415,- Eur, pre potreby žalobcu zostala suma 204,71 Eur, čo je na hranici životného minima, pričom za situácie, že žalobca má vyživovaciu povinnosť voči jednému dieťaťu, nemožno dospieť k záveru, že by žalobca bol v súlade s ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. bez akýchkoľvek pochybností schopný splácať spotrebiteľský úver a nemožno vyhodnotiť poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovaným tak, že by pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil žalovaný s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom práve vzhľadom na okolnosti už uvedené odvolacím súdom vyššie, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný sa v tomto prípade dopustil hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 a preto v súlade s ust. § 11 ods. 2 citovaného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že posúdil schopnosť žalobcu splácať úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi a nahliadnutím do registrov NRKI a COLUS s tvrdením, že žalovaný si povinnosť preverovania bonity v zmysle zákona dostatočne a dôsledne splnil, odvolací súd uvádza, že s týmto tvrdením žalovaného sa odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nestotožňuje, pretože nie akékoľvek, ale len relevantné informácie pre posúdenie bonity spotrebiteľa je veriteľ povinný pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere získať práve za účelom splnenia jeho povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 citovaného zákona, čo s prihliadnutím na skutkové zistenia v predmetnej veci nemožno konštatovať, teda na základe zisteného skutkového stavu dospieť k záveru, že žalovaný pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Pokiaľ žalovaný ďalej v odvolaní poukazuje na to, že skutočnosť, že žalobca bol schopný splácať záväzok zo žalovanej úverovej zmluvy, potvrdzuje aj skutočnosť, že mal riadnu platobnú disciplínu a splátky až do podania žaloby splácal riadne a včas, s výnimkou prvých splátok v roku 2016, neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že na základe oznámenia žalobcu z dňa 05. 08. 2020 - oddelenia vymáhania rizikových pohľadávok - trestné konanie, evidoval žalovaný ako veriteľ na predmetnej úverovej zmluve ku dňu 05. 08. 2020 dlžnú čiastku vo výške 1.533,78 Eur (oznámenie žalovaného na č. l. 56) z čoho nepochybne vyplýva že tvrdenie žalovaného v podanom odvolaní, že žalobca ako spotrebiteľ mal riadnu platobnú disciplínu, čím sa snažil preukázať skutočnosť, že žalobca bol schopný splácať svoj záväzok, neobstojí. Vzhľadom už na hore uvedené odvolací súd postupom v zmysle § 378 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.214,18 Eur spolu s príslušenstvom, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, pričom odvolací súd sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožňuje a naň poukazuje. Rovnako súd správne rozhodol výrokom III. o trovách konania, keď žalobca bol úspešnou stranou sporu v časti zaplatenia sumy 1.214,80 Eur. Bol neúspešný len v nepatrnej časti, čo sa týka príslušenstva, preto súd správne ustálil rozsah úspechu žalobcu vo výške 100 % a uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy žalobcovi konania v rozsahu 100 % pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP, pričom o výške trov priznaného nároku na náhradu trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

10. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 369 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu, preto odvolací súd uložil žalovanému, ktorý bol neúspešnou stranou sporu v odvolacom konaní, zaplatiť žalobcovi trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške trov rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

11. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).